

Ο ταξιδιώ της και η μαργαρίτα ... Του Ευγένιου Τριβιζά

Μεσάνυχτα... Στον ουρανό τον ήσυχο, το βαθυσκότεινο, θαμποςβήνουν δειλά, αχνόφωτα τα αστέρια σ' άπειρους μαγευτικούς συνδυασμούς, αμέτρητες εξωτικές, παραμυθένιες ζωγραφιές. Αστέρια πολλά. Μυριάδες αστέρια. Φαναράκια χρυσαφιά, που, με τις τοσοδούλικες τους λάμπεις, ζωγραφίζουν στα μενεξεδένια βελούδα γαλέρες, γιρλάντες, άτια και κάστρα και θεριά παράξενα. Εκεί ψηλά, στων αστεριών τον κόσμο που η χλωμόχρυση σελήνη βασιλεύει, πλανιόταν κάποτε συντροφικά τρία άστρα μικρά, αδέρφια αγαπημένα. Το πρώτο το 'λεγαν Αυγερινό, τα' άλλο Αστραφτερή και το τρίτο το τελευταίο, που 'χε την πιο γλυκόθωρη λάμψη απ' όλα τ' άλλα αστέρια που το στερέωμα στολίζουν, το 'λεγαν «Καμάρι τ' Ουρανού». Ανέμελα έπαιζαν κρυφτό στα πουπουλένια νέφη, κυνηγητό με τις φεγγαραχιτίδες, που γλιστρούσαν γοργά, γνέφανε γελαστά, χάνονταν και ξέφευγαν στ' απλόχωρα ουράνια χαρωπές. Ωσπου κουράστηκε κάποια νυχτιά το Καμάρι τ' Ουρανού με τ' αδέρφια του αντάμα. Απόκαμε να παίξει. Βαρέθηκε να θαυμάζει το φεγγάρι εκστατικά. Πεθύμησε σ' άλλους κόσμους, κόσμους πρωτόγνωρους, αλαργινούς, να ταξιδέψει. Δεν το χώραγε ο ουρανός, άχαρος και πληχτικός του φαινότανε ο γαλαξίας. - Μη φεύγεις! παρακάλεσε η Αστραφτερή. - Μη μας αφήνεις! κλάφτηκε ο Αυγερινός. Μα το 'χε πάρει απόφαση το Καμάρι τ' Ουρανού. Υπόσχεση του έδωσε πως θα γυρνούσε σίγουρα, προτού η ροδόλουστη αυγούλα ξεπροβάλει, και, μ' ένα σάλτο ανάλαφρο, αποχαιρέτησε τους συντρόφους του και τις ουράνιες στράτες. Άρχισε να γλιστρά γοργά στο διάφανο διάστημα, νιώθοντας έναν ίλιγγο μεθυστικό, ίλιγγο που τ' ανατρίχιαζε, του έκοβε την ανάσα. Ένα τράνταγμα, μια μαρμαρυγή, κι έπεσε το Καμάρι τ' Ουρανού στη Γή! Όταν συνήλθε απ' την παραζάλη, έφερε το βλέμμα γύρωθε του. Είχε βυθιστεί σ' ένα λιβάδι άγνωστο και σκοτεινό, κι η αχνή του ανάσα φανέρωνε μια ύπαρξη μαγευτική, εκεί κοντά του. Πλάι του ακριβώς, στην άκρη μίσχου λεπτού, φύτρωνε ένας ήλιος τοσοδούλης, στεφανωμένος πάλλευκες αχιτίδες. - Ποιος είσαι; μίλησε η μαργαρίτα πρώτη. - Ένας ταξιδιώτης από το γαλαξία. Εσύ; - Λουλούδι. Δεν έχεις ξαναδεί; - Όχι. Από πού έπεσες εδώ; - Δεν έπεσα. Εδώ έτυχε ν' αναστηθώ, εδώ, σ' ένα λιβάδι μυστικό, να ρουφώ από τη γή πικρούς χυμούς και να προσμένω... Δε χόρταινε να την κοιτά, να θαυμάζει το φλουράτο κεφαλάκι με τα χαριτωμένα πέταλα, τον ντελικάτο μίσχο της τον τρυφερό. Απόμειναν για λίγο σιωπηλοί. Μόνο τ' αργοθρόισμα ακουγόταν. Ύστερα, σιγανή άκουσε τη φωνή της: Έφαχνες να με βρεις; Έτσι θαρρώ! Είχε σκήψει πλάι του. Πολύ κοντά του. Ένιωσε το άρωμα της. Ένα της πέταλο άγγιξε μια χρυσαφιά του ακίδα. Ρίγησαν. Μια άλικη σπίθα ελαμψε ανάμεσα τους, κι η ψυχή του ξενιτεμένου αστεριού πλημμύρισε λατρεία τρυφερή για την

μαργαρίτα την χλωμή, που 'γερνε πλάι του σιγοτρέμοντας, απ' τη φεγγοβολιά του θαμπωμένη. Κι εκείνη η κρυσταλλένια νύχτα ήταν μεγάλη, ατέλειωτη, με ώρες μεθυστικές, αμέτρητες, στιγμές μαγευτικές, ολόδικες τους. Το βαθυσκότεινο λιβάδι κοιμόταν απέραντο, ανασαλεύοντας νωχελικά στη μυρωμένη αύρα. Ξάφνου, μια σκιά πέρασε σαν αστραπή απ' το λιβάδι, και προτού καλά καλά φανεί, την κατάπια πάλι το σκοτάδι. Το αστέρι ένιωσε μια σαΐτα να κεντά τα' ασημένια του τα φυλλοκάρδια, και την ίδια τη στιγμή ζήλια μαρτυρική στην ψυχή του να φουντώνει! Όσο ένιωθε την καλή του αγγελικά να το θωρεί, αμφιβολία βασανιστική το τυραννούσε, ζήλια για κάθε χορτάρι του απέραντου αγρού, για κάθε κρυφή της μαργαρίτας σκέψη... Βαθιά την αγαπούσε. Κι εκείνη το ίδιο άραγε; Αν καμωνόταν; Αν κάποιο άλλο αστέρι πρόσμενε; Αν πεταλούδες πλουμιστές ονειρευόταν; Αν ταξίδευε κι αυτή στα όνειρά της; Πως θα σιγουρευόταν; Πως θα μάθαινε τα μυστικά της; Πως; Τέτοια συλλογιζόταν, όταν τράβηξε με δύναμη ένα πέταλο χιονάτο. - Μ' αγαπά, μουρμούρισε όπως τ' άφηνε να πέσει. Έπειτα, δισταχτικά τράβηξε ακόμα ένα. - Δεν μ' αγαπά, ψέλλισε βραχνά. - Μη! στέναξε η μαργαρίτα τρέμοντας από πόνο γλυκό, παράπονο, απορία. Μα μες στη μέθη του τα' αστέρι, πως θα μάθαινε, όπου να 'ναι την αλήθεια, δεν έδωσε στο μαρτύριο της σημασία. - Μ' αγαπά: γέλαγε τρισευτυχισμένο. - Δε μ' αγαπά! θρηνούσε σκυθρωπό. Κι ασυλλόγιστα μαδούσε ολοένα τα πέταλα της τα χιονάτα, ένα ένα. - Γιατί; ψιθύριζε τ' άδολο ανθάκι λαβωμένο. Μα τ' αστέρι δεν την άκουγε, στον οίστρο του παραδομένο. - Μ' αγαπά! - Δε μ' αγαπά! Πονούσε η μαργαρίτα. Πονούσε πολύ. Με κάθε πέταλο απαλό έφευγε και μια πνοή. Όσπου τράβηξε το στερνό της πέταλο τ' αστέρι. - Μ' αγαπά! φώναξε χαρούμενο. Κι ο αντίλαλος του γύρισε θλιμμένος πίσω. Σταμάτησε, σκέφτηκε. Είδε την μαργαρίτα να σκιρτά όλο παράπονο, να ξεψυχά εκεί, στης λάμψης του την αχνόφωτη αγκαλιά. Έγειρε αργά αργά, άγγιξε τη χλόη. Της αύρας η πνοή πήρε τα πέταλα, τα σκόρπισε τριγύρω. Έστερα, τίποτ' άλλο πια. Μόνο σκοτάδι. Κι ολόγυρα, σκούρα, πυκνά χορτάρια απειλητικά. Τότε μόνο ένιωσε τι της είχε κάνει. Τρεμόπαιξε για μια στιγμή, στέναξε κι έπαψε ν' ανασαίνει χρυσαφένιο φως. Άδικα πρόσμενε ο Αυγερινός. Άδικα τ' αναζητούσε η Αστραφτερή.. γιατί δε γύρισε το Καμάρι τ' Ουρανού, όπως είχε υποσχεθεί; Την άλλη μέρα, όταν ροδόλουστη η αυγή απ' της ανατολής τ' ασημογάλαζα ξεπρόβαλε τα τούλια, σ' απλόχωρο λιβάδι λιόχαδο, πνιγμένα μες στη δροσερή του αγκάλη, βρήκε μια μαδημένη μαργαρίτα κι ένα σβησμένο αστέρι βυθισμένα...